

CĂLĂTOR ÎN ZORI

Rujoiu Mihai

Noaptea strânsă între stele
Vrea să scape,
Și-o lună nefericită
Vrea să crape.

Pământ plin de aur
Veșnic strălucește,
Și-un vulcan erupe
Peste albe creste.

Flori se nasc din muguri,
Petale păcatoase
Și-un copac păgân,
Crengile își coase.

Păsări cântă și suspină
Un cântec de-amor,
Și cu aripi frânte
Se tot pierd în zbor.

Râul plin de pietre
Fără de cusur,
Curge-ncet la vale
Cu-n suflet obscur.

Câmpul plin de maci
Ce privesc în zare,
Se topesc pe loc
Ca valul prin mare.

Marea se înalță
Crudă și neclară,
Apoi se retrage,
Veșnică comoară.

Vreau la sân s-adorm,
Prins într-o căldură,
Să sărut tăria
Alintată-n gură.

Vântul bate-angelic
Prin părul tău fin,
Cu parfum duos

Vreau să ți-l alin.

În brațe-ți adorm,
Un vis cristalin,
Și-ți sărut o buză
Cu miros de crin.

Când te văd oftez,
Inima-mi vibrează,
Vreau să te mângâi
Când ești veșnic trează.

Vreau să-ți spun o șoptă
La ureche cu plăcere,
Al meu dor imaculat
Petrecând luna de miere.

Zefir tu acum îmi ești
Și o frunză nepătată,
În mine să te ascunzi
C-o dorință adecvată.

Eu sunt noapte, tu lumină
Și în brațe te închin,
Ne privim în ochi adânc
Să trăim amor divin.

Aș cânta la un pian
Un cântec viu încordat,
Tu asculți fără-ncetare
Și ai sufletu-mpăcat.

Marea strânge alge toate,
Le sculptează și le-nvie,
Prin nisip comori ascunde
În cuiburi cu nostalgie.

Noaptea se lasă dusă
Și-nșelată de iubiri,
Luna se vrea tot rotundă
Și plină cu amintiri.

Totu-i vânt și furtună grea
Am speranța într-o mână,
Sădesc câmpul cel uscat
Și dau vieții inima arvună.